

Когато заговори, гласътъ му бѣше тихъ и нѣкакси тържественъ.

— Ехъ, славно го излъгахъ!

Загледахъ го удивенъ и любопитно.

— За кого говоришъ, дѣдо?

— За кого ли? За Хасанъ бея.

Удивихъ се още повече. Кой пъкъ е този Хасанъ бей?

— Не разбирамъ, дѣдо, за кой Хасанъ бей говоришъ.

Той ме погледна въпросително. Но за мигъ се сепна, отново се усмихна, замахна съ ржка и започна:

— Ехъ, унесохъ се въ спомена си. Забравихъ, че нищо не знаешъ и си думамъ като на себе си. Тази ми ржка пострада много отдавна. Страната ни бѣше още подъ турско робство. Азъ бѣхъ младъ тогава и имахъ сестра, близнакия. Приличахме си много. Бѣхме останали близнаци и двамата въртѣхме кжщата ни. Обичахме се много. А красавица голѣма бѣше сестра ми, нѣмаше въ селото друга като нея. Като трѣгнѣше, ходѣше като сърне, гиздаво, пѣргава. Драганка се казваше. Че кой не я поглеждаше съ възхищение, кой момъкъ не лудѣеше за нея! Пазѣхъ я като очитѣ си. Колко момчета съмъ пребивалъ отъ бой, когато сж се опитвали да

се задяватъ съ нея. Близко до нашето село бѣше чифликътъ на Хасанъ бея, турчинъ на срѣдна възраст, дошелъ отъ Цариградъ. Той закупи много имоти, построи си хубави кжщи и си живѣеше на тишина. Никой не знаеше, защо бѣше напусналъ Цариградъ и защо никога не напушаше чифлика си. Да се случи Хасанъ бей да види сестра ми. Харесалъ я много. Дори еднажъ я причакалъ като се връщала отъ нива, увещавалъ я де се потурчи и да му стане жена. Тя отказала. Като ми съобщи, изтрѣпнахъ. Хасанъ бей иначе бѣше добъръ човѣкъ — никому зло не бѣше сторилъ, дори добрини правѣше. Но турчинъ е — викахъ си азъ — като се разсърди, не трѣбва да се очаква добро отъ него. И така стана. Една вечеръ Драганка отиде на чешмата за вода. Отиде и не се върна. Други селски моми притичаха до дома и ми казаха, че двама турци, ратаи на Хасанъ бея, отвлѣкли Драганка. Тя се противила, дърпала се, драскала ги, удряла, но тѣ успѣли да я забулятъ съ единъ чаршафъ и я отнесли въ чифлика. Изгубихъ си ума отъ мжка. Мислѣхъ да убия Хасанъ бея, дебнѣхъ го по пжтищата, но той никжде не се показваше. Кжде не ходихъ, кжде не молихъ за милость